

***DINTOTDEAUNA
IUBIREA
ZEITA PEREGRINA
PEREGRINA TRAIIND***

Claudia Voiculescu
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Cărți publicate (versuri):

Rondelul orei fermecate. Editura Insert, București, 1995

Nimic pentru vamă. Editura Helicon, Timișoara, 1997

Arzând anotimpuri. Editura Helicon, Timișoara, 1998

Dintr-o iubire. Editura Signata, Timișoara, 2001

ȘANSA SUFERINȚEI , volum tiparit la Editura Muzeului
Litreaturii Romane , Bucuresti , 2006

DRAGUL MEU, CUM SĂ-ȚI MAI CER IERTARE ?

Și, uite, cum respiră o scrisoare
Și, uite, cum același anotimp
Presară-n ea cuvintele ninsoare
Ca tu să-ți faci din ele semn și nimb

Să le-auzi discret cum te desfată
Și cum, la ele, poate-ai să te-nchini
Ție nu-ți voi spune niciodată
Că mâna mi s-a preschimbat în spini.

Și, dragule, cum să-ți mai cer iertare ?
- Același veac se scurge prin clepsidre
- Dar pân' la tine cum străbat o mare?
Să-nving, ar trebui, atâtea hidre...

Iar mâna mea, purtând acum doar vini
Ar sângera, nădăjduind, sub crini...

Dăm golului ocol

Pe-un țărnm de alb, vom plânge fiecare
Că n-am știut să mai păstrăm iubirea
Ce-a-nnobilat cu daruri princiare
Cărarea noastră, pragul și uimirea

Cum rar de tot e-n lumea călătoare.
Acum noi ne bucuram de regăsirea
Acelui timp de rai în dilatare
Ce ne dăduse nouă zăbovirea.

Și iată-ne, târziu, pe fiecare
În colțul lui dând fericirii bice
Și cum o socotim o întâmplare

Prin labirintul vremilor pitice;
Prea des învârtejiți în disperare
Dăm golului ocol în cicatrice.

CÂTE CUVINTE ...

Desculți treceam prin întuneric
Prea strâns ținându-ne de mână
Și ochiul tău privea himeric
Steaua căzută în fântână...

Nici nu știam câte cuvinte
Ar fi rămas și până când
În cumpăna de-a fi fierbinte
Înveșnicind un spațiu sfânt...

O, STEAUA SACRĂ N-A APUS...

În fața dragostei mă-nclin
O, steaua sacră n-a apus
Și-i beau paharul cu pelin
Când înspre buze mi-e adus.

În el se zbate-augustul vin
Cu cel mai tainic gând nespus;
În fața dragostei mă-nclin
Cu plecăciune de supus

Ni-i hărăzit un har divin
Și nu mai știi ce e de spus
Când înțelesu-i sibilin
E-n taină altfel recompus

Că-n fața dragostei mă-nclin...

STRĂINUL ȚĂRM

Parcă pic în resemnare
Pe când păsări migratoare
Duc spre un străin țărâm
Ancora să coborâm
Sufletul fără contur
Pe sub infinitul pur.

Eu doar în umbră sunt captiv
Nervură - într-al frunzei tiv -
Și nu știu dacă lunecând
Mă va purta la fel de blând
Chiar umbra-n care mă închid
Ca lacrima prelinsă-n rid ...

Parcă pic și nu mă doare
Jocul mut în destrămare;
Parcă-n strania oglindă
Brațul tău vrea să cuprindă
Sfera mea necunoscută
Dusă-n larguri de o plută ...

POT SĂ FIU O ALINARE

Mai pot să fiu o alinare
Sau tristă zi sub cer noros
Sau doar o gravă întrebare
Sau cornul unui melc fricos

Mai pot să fiu o-nfiorare
Sau vânt sălbatic, volburos
În tristă zi sub cer noros
Mai pot să fiu o alinare.

Sau pot să fiu abandonare,
Murmur de seară, aburos
Și dor durut, mir și mirare
Sau vin răcoritor, brumos

Cinstit la ceas de alinare ...

PEREGRIN ÎN BRAȚE CU NEANTUL

Deznădejde, tu - cum fluture-ntr-o plasă -
Te zbați în sufletu-mi subțire
Și tot polenul aripii se lasă
Pe răni recidivate și triste-n nemurire...

Ești peregrinul meu în brațe cu neantul
Ce lunecă pe-o mare cu țarmii argintii
Râvnești prin fapte stinse să-nmulțești talantul
Dar amforele poartă melancolii tarzii.

Deznădejde, tu, ești șarpe-ncolăcit
Și te-a-nchegat uitarea cu sufletu-mi catarg
Sălășluiești cât zarea în ochiul năucit
Nevazatoare - marea - s-a razvratit in larg...

SE LASĂ FRIGUL

Se lasă frig în suflet și în oase
Cum în octombrie, bruma pe case
Doar tu nu pricepi și nici nu mai ești
Îngerul acela descins din povești.

Se lasă frig peste omenire
Risipită am rămas de iubire ...
Neașteptat precum ar fi frunze
Se scutură vieți de lume ascunse...

Rana rămâne atâta de vie
Mă pierd în uitare ca-ntr-o pustie...

DAM DE USI FERECATE

Aș vrea să nu plec de tot
Doamne, dacă se mai poate
Pe sub al meu feribot
Mările sunt secate...

Pâinea-i sfințită-n chivot,
- Câmpiile semăcate -...
Aș vrea să nu plec de tot
Doamne, dacă se mai poate.

Dăm de uși ferecate
De lupii cu sânge pe bot
Apele-s poluate
De un alt străin vizi-Goth

Doamne, dacă se mai poate.

UNDEVA, PE UN GRIND ...

Ca dintr-o lume mă desprind
Fără martori - simplă nervură -
A rămas, undeva, pe un grind
Ruga-mi din Sfânta Scriptură ...

Mai adăst cum frunza căzând
Plutind ireală smaraldă,
Sus cineva mă cheamă-n nicicând
Ochii-n azururi se scaldă ...

Cădea-voi pe sol, în fântână?
Voi da mărginirii ocol?
Sufletu-mi cu-al lumii se-ngână
Voi rămâne prin cântec simbol?

SĂ FIU A DESFRUNZIRII ÎN CUVINTE

Din desfrunzirea toată în cuvinte
Miraculoasă-nflorire ascunsă,
Să fiu plecată, nicidecum ajunsă
De zicerea aceea ce mă minte ...

Doar strania grădină nepătrunsă
Să mă mi se-arate calmă și cuminte
Ca o nespasă, veche rugămintă
Gândită mult, în amintire plânsă ...

Or să mai fiu colină în privire
Sau prag popasului în destrămare
Or margine, or pierdere-n uitare ...

Or așteptare albă-a unui mire
Și geamă, răsfântă oglindire
În transparența clipei ce dispare.

FRAGMENT DE SCRISOARE

Ce mai faci, iubire de demult?
Luna-ți mai tresare în fereastră?
Sunt departe, încă mai ascult
Cântecul lăsat de-acea măiastră.

Risipită peste zări, nu știu
Dacă ești sau aș putea să fiu...

NU UMBRI ...

Petrece de la tine
Ne-ncrederea departe
Păstrează-n suflet iubirea
Atâta de plăpândă
Doar ea-ți va fi chezașă
Sporindu-se-n dobândă
Și singură va trece cu tine înspre moarte
Stai lângă ea aproape și scald-o în privire
Ca în lumină, să înflorească drept.
Și nu umbri nevolnic zeieasca zămislire
Rodirea ei se află numai la noi în piept.
Și poate la-nviere vom fi izvoare sfinte
Și-o albie - aceeași - ne va-nfrăți pornirea
Și liberi de blestemul din negrele cuvinte
Fi-vom un cântec cum ne-a fost dat menirea.

IPOSTAZE DUC PRIN STIRPE

În mișcarea unei clipe
Umbrele ieșind din sine
Când va fi să se risipe
Gândul din clepsidre pline

Ipostaze duc prin stirpe
Trecerile vieții line
În mișcarea unei clipe
Umbrele ieșind din sine.

Stau închise ca-ntr-un ghimpe
Fantazări de scrum - aldine –
Și mai torc cum fum din pipe
Drumul tainic către mine

În mișcarea unei clipe.

LIN LUMÂNAREA-N SFEȘNICAR

Lui George

Lin lumânarea-n sfeșnicar
Torcea o rază-ngândurare
Prin ceasul trist, crepuscular
Dar nimeni nu ciocnea pahare...

Parcă era un avatar
Parcă ninsese întrebare
Scrisoarea veche din sertar
Trimisă dintr-o exilare ...

Se iriza așa subtil
În luminările străine
Tăcerea în decor fragil.

Și-n nemișcarea cea de lut
Păream doar triste figurine
Trecând în timpul ne-nceput.

PLEOAPA CADE - NCHIZÂND

Ochi - zări migratoare -
Lunecând visare
Înspre oarecând
Năvală curgând
Subțiatul gând
Până când, până când,
Pleoapa cade-nchizând
Răsturnată-n afund
Raza cerului blând...

RONDELUL ZARZĂRULUI

O, zarzăr mândru, ce-nflorire!
Mai alb de zee-n nemurire
Și zumzetul în dezmoțire
Fior celest pe-ntreaga fire!

E-o mărturie de iubire
O, Doamne, vine fără știre!
O, zarzăr mândru, ce-nflorire!
Mai alb de zee-n nemurire!

Tu stai pierdut în nălucire
Și în parfumul înrobire
Când dorul trece iar subțire
Și sufletul e ca un mire

O, zarzăr mândru, ce-nflorire!

DIN PREA STINSELE VIEȚI

De sub zugrăveli și var
Auzim un glas amar
Din prea stinsele vieți
De taine și de tristeți
Ce s-au prefăcut în hume
Despărțindu-se de nume.
Cuget eu că nu o moarte
Crește lespezi între soarte,
Și-n pereți târziu aud
Glasu-acesta stins și crud
Care pare ne-ncăput
În timpanul meu durut.

Vântu-și tânguie prigoana
Peste zidurile-ntregi,
Eu sunt Ana, da, sunt Ana
Vino-n zid să înțelegi!

NELINIȘTE

Neliniște vâscoasă, mută apăsare
Clipe în amurgul pierderii de sine
Marea își destramă vuietul în sare
Inima nopții talerul morții vrea să-l încline
Ca și cum niciodată deschisă
Anapoda, somnolent, să fie ucisă
De un monstru al apelor atemporal și hâd
Sirenele întoarcerii te mai strigă și râd...

OCHII ORBI AI SINGURĂȚII

Vag,
Aproape fluid,
Cad, curg în propria-mi tăcere ...
Ce mi-a fost drag
la numele imens
Aproape ireal
Al singurătății ...
Și... ah! cum se închid
Răsfrânte-n nonsens
(Invadând ... invadând
Spațiul meu claustal
-fidel memorial-)
Speranțe și priveliști
Gesturi, sentimente
Vrerea de bine
Și iar visând ... până când
Pipăi singurătatea
Ce se uită la mine
Cu ochii ei orbi...

TE VOI CHEMA

Te voi chema, iubite, până târziu, târziu
Cum păsări dintr-o toamnă lungă, roditoare
Te voi chema c-un nume pe care eu îl știu
Și nevisat de nimeni și-ascuns între altare

Te voi chema, iubite, cu suflet omenesc
E o durere vie ce te rănește-n somn
Și ți-oi surâde tainic din visul nebunesc
Când tu pe legămintele așezi pecetea de Domn

Te voi chema, iubite, sub înstelat azur
Știind că peste toate eu port o veche vină
Când în mirajul acela nedeslușit și pur
Eu m-am lăsat învinsă de-ntreaga ta lumină

Te voi chema, iubite, și de vei fi pământ
Când peste noi răstimpul ni se arată gol
Chemarea mea din moarte de care mă-nspăimânt
Vecia o va arde din Sud până la Pol...

CHINUL TRĂIT

Eu cum să fiu, când vremea a trecut
Și nu-i văd ochiul cum se mai destramă
De nu rămâne-n urmă nici o scamă?
Mugurul alb s-a înclinat spre lut...

Și cum să nu mă prindă nici o teamă
Când nu mai știu ce am de străbătut?
Eu cum să fiu, când vremea a trecut
Și nu-i văd ochiul care se destramă?

Poate-așteptând risipa ce-o am vrut
Visare de durată, ce recheamă
Chinul trăit de o aceeași mamă
Să port candoarea unghiului născut

Aș vrea să fiu, dar vremea a trecut...

DE S-AR MAI FACE ...

De s-ar mai face foc cu lemne
Să mai privești la jarul lor
Și să mai crezi acele semne
Ce-ți trimiteau câte-un fior...

Iar dorul de-ar mai fi să-ndemne
Spre visul cel amăgitor,
Când s-ar mai face foc cu lemne
Iar tu privind la jarul lor

Să vezi că astăzi tot solemne
Se mai întorc alinător
Povești cu vrăji și cu însemne
Dintr-un trecut pilduitor

Când focul se făcea cu lemne.

ÎN SALA PAȘILOR PIERDUȚI

În sala pașilor pierduți
Marionetele treceau
Privirile din ochii muți
Nu mai spuneau nimic pe șleau

În sala pașilor pierduți
Azi gura este ca de mim
Și păpușarii parcă-s muți
Uitați în gestul lor sublim ...

În sala pașilor pierduți
Privești în gol ca rătăcit
Și nu mai ești nimic și nu-ți
Mai știi nici timpul sorocit...

PETALELE ERAU DOAR SCRUM

Stăteam așa, pierduți de-nalt
Și din copaci cădeau - un psalt -
Stăruitor în flori de măr
Gest credințat în adevăr.

Petalele erau doar scrum
Și noi gândeam că nicidecum
Nu vom rămâne ireali
Pierduți în timpii abisali.

Când flori de măr, stăruitor
Se așezau legănător
Pe gând, pe ochii visători
Și ne credeam nemuritori.

Cădeau în scrum numai petale
Peste pleoape și pe cale
Mesaj din alte nalte sfere
Noi ne găteam de Înviere.

ÎNDEPĂRTAREA

Poți cunoaște ziua de toamnă rilkeană?
Lipsită de mine, se pierde fără nume într-o lume profană ...
Poate nici tu nu mai știi cum te cheamă
Uitându-te la fotografia veche din ramă ...

Nu te mai știi fără mine, iubite!
Inimile noastre, nouă mărturisite
Îngemănate stau în cadențare sfântă
Și se caută și găsindu-se, cântă ...

Multe n-au nume, sunt sărăcite
Când mă-ndepărtezi de țărni, iubite ...
Această zi de toamnă rilkeană
S-a cuibărit în suflet ca o rană ...

RĂTĂCITOR, TRIST CAVALER

Ce departe și ce stingher
Sufletul meu fără de tine!
Și lunecă noaptea din cer
Cu toate stelele străine ...

Și parcă mă cuprinde-un ger
Cumplitul vânt printre ruine
Când departe și când stingher
E sufletul meu fără tine ...

Nu mai cunosc nici un ungher
Să mă ascund după cortine:
Rătăcitor, trist cavaler
Tot mă desface de-acest sine

Când departe și când stingher ...

SUFLETUL RĂNIT

Noi am uitat să mergem la ospete
Sau să cântăm un cântec îndrăgit
Sau s-alinăm un suflet oropsit
Când ne cerșește gestul de tandrețe.

Ne este sufletul adânc rănit
Tristețile ne dau de-acum povețe
Parc-am pune peste vis ostrețe
Să fie orice lucru de plătit.

Străin și-așa de-nșelător e totul
Și raiul e uitat în noi captiv
Și nu mai știm nici care-i antidotul.
Nedumeriți privim retrospectiv.

Și rătăcind precum Iscariotul
Ne mușc-al remușcării colț parșiv...

DOAMNE, ÎN FAȚA OGLINZII...

Vai, în fața oglinzii mele începe să cadă
Ca după un spectacol, cortina de zăpadă ...
Doamne, cum se tulbură apele în argint de frig
Și eu singură nici nu mai știu pe cine să strig!
Sufletul meu rămas între cețuri ochi fără geană
Nu-mi cunoaște lacrima picurată din rană;
Astăzi, Doamne, chiar eu însămi nu mai știu măsura
Acelui timp ce-mi jefuia în taină armura ...
Și-acum, numai Tu ia-mă de mână și condu-mă
Întâi și-ntâi prin această câmpie de brumă ...

VINO-N SERILE SUBȚIRI

Ascultă-mi liniștea aceasta
Și vino-n serile subțiri...
Prin cercul inimii, locasta
Orbește pe cereștii miri.

Mai văd cum timpul cade rupt
Într-al clepsidrei ochi ivit
Și ne așează dedesubt
Un zbor de păsări risipit.

Suntem, cât ne mai știm măsura
Îmbrățișați de-aceeași soartă
Cuvinte înfloresc în gura
Unei treceri care poartă ...

FUGE NĂLUCIND UN CAL

Când stai pe patul de spital
În suferință și gândire
Mai speri așa ...că peste fire
Te-așteaptă cineva la mal...

Și-ai vrea să dai cuiva de știre
Când fuge nălucind un cal...
Cum stai pe patul de spital
În suferință și gândire ...

Și tot ce-a fost alcătuire
Se pierde în atemporal
De ți se pare ireal
De ce mai ești în zăbovire

Când stai pe patul de spital...

MISTIFICARE

Iată, tâlharii de păpuși
Vin zgribuliți și stau la uși
Căile lactee prinse-n sfori
Le vând în schimbul unor nori...

Himerele flămânde au râvnit
Pirat logodnic de zenit
Sub zărilor vecernii, mai haiduce
Răspândind volute în răscruce ...

Iar dinlăuntrul ochilor de pace
Plânge azurul subțiat în ace
Și doar tâlharii de păpuși
Mai bat vremelnicii în uși

Și pleacă în dezastrul oceanului sperjur
Pledând pentru felia de dragoste și pur
Ceața le întinde capcane dulci și roze
Și ei se-ntorc victorioși... în poze.

SCRISOARE

Prietene, fără mistificări!
Starea inefabilă a poeziei
Arderea în care mă aflu
Când Dumnezeu însuși pare a fi
Realitate imediată...
În rest,
Visez că am voința de a supraviețui
Pe trunchiul altei vieți
Deja vu, deja connu ...
Și duc un război continuu
Cu sufletul meu prea iscoditor
În zbuciumul altei vieți
Ce se suprapune simetric
Pe cutremurul răspândirii mele în lume.
O, da! Golul sau prea plinul acesta
Misterul - văduvă neconsolată -
Axis mundi...
Prietene, caut și iar caut
Acea dimensiune fundamentală a sufletului
La care să mă raportez
Eu, care mă numesc mit cosmic!

CREDEAM CĂ SUNT ANTEU

Am ieșit pe scena-n care
Se jucase rolul meu
După tainice tipare
De credeam că sunt Anteu.

Rămânând ca-ntr-o uitare
Doar în propriu-mi careu
Am ieșit pe scena-n care
Se jucase rolul meu.

Mă purta o amânare
Ca pe-un prețios trofeu ...
În prea strâmtetele chenare
Și pe singurul traseu

Am ieșit pe scena-n care ...

CÂNDVA ...

Ah, cum vara-și urca ispitele
Sub coaja mărului domnesc!
Și cum aroma pitele
Pe ștergarul românesc!
Și cum rupea mama
Din pâinea aburindă
Iar noi nu-i luam seama
Trecerii - petrecerii-n oglindă!
Și cum , vai, ne-ndepărtam
Miresme purtate de vântoasa hapsână
Fruce căzute de pe ram
Adunate de mâna mamei amirosind a țărână...
Cum se trec și se petrec toate
Și rămân în noi îngropate
Sâmbure miraculos ce poate
Să iasă iar în lumină spre roade așteptate!

CUM VALUL PIERDUT

Ca-ntr-o alunecare pe umeri
Anii vin și trec și tu îi numeri
Și cum se pleacă așa fiecare
Cum fulgi pierduți în deasa ninsoare
Cum uimirea de gând în visare
Cum val pierdut în alt val pe-o mare
Pe furiș ... ca-ntr-o mare trădare ...

MELANCOLIE MURMUTATĂ

Să vii cât sunt și te mai chem
Melancolie murmurată
Că viața se retrage-n ghem
Cum o lumină tremurată ...

Doar noi uitați să-ntârziem
Într-o visare de sonată ...
Să vii cât sunt și te mai chem
Melancolie murmurată ...

Revino, dar, să mai veghem
Cum clipa noastră se dilată
Într-o slujire de poem
Purtați în larg de vreo fregată ...

Să vii cât sunt și te mai chem ...

IZBĂVITOR IUBIND...

Dar este Dumnezeu, când se coboară
Atâta pace-n sufletu-mi poem
Și-atunci, ca și vrăjită, eu te chem
Izbăvitor iubind ca-ntâia oară.

Și-aș vrea, nectaru-acesta să îl bem
Într-un decor râvnit – a câta oară? -
Când rănille în piept să nu mai doară
- Eternități unite-ntr-un tandem -...

Dar simt un monstru tainic cum devoră
Iubirea noastră -căpitan la proră-
Ce ne purta tot dorul peregrin ...

Și-atunci, mă-nchin, cum Bachus, la un vin
Și-nchipui casa noastră-ntr-o enclavă
Și eu, de dorul tău, de tot bolnavă ...

PE CARE CĂI

Răni, lacrimi aprinse
Spaime și gânduri învinse
Răspuns, nerăspuns
Vârste în ceasul ascuns ...

Deplinul închide la fel
Sortile humii-n inel;
Din gânduri-cetate
Câte și unde-s aflate?

Pe care căi poartă
Ora vieții mele?
Peste vămi, peste soartă,
Eu trec între stele.

CEVA DEMONIC E-N OGLINZI...

Ceva demonic e-n oglinzi
Și parcă ți se ia o vamă
Și-ai vrea din ele să desprinzi
Un chip ce nu se mai destramă.

De unde oare să cuprinzi
Imagini ca-ntr-o panoramă?
Ceva demonic e-n oglinzi
Și parcă ți se ia o vamă ...

Retrospectiv vrei să colinzi
Calea bătută în aramă
În van arcadele întinzi
Peste un timp ce te recheamă.

Ceva demonic e-n oglinzi ...

SINGUR SUB A SA TORTURĂ

Cela ce-mbracă forma pură
A dragostei, într-o minciună
Și tănuiește sub glazură
Licorile de mătrăgună

Va resimți, cândva în gură
Amarul gust cum se adună
Cela ce-mbracă forma pură
A dragostei, într-o minciună ...

Prea singur sub a sa tortură
Va mai vedea cum se răzbună
Chiar sufletul lovit de ură.
Și-nfrigurat, ca-ntr-o furtună

E-acel ce-mbracă forma pură ...

O SFERĂ MĂ VA FI CERUT

Tărâmul meu era pierdut
Și eu umblam decapitat
Sau poate nu eram născut
Sau poate alb încoronat...

Oare norocul meu durut
Va reveni la ceas prădat?
Tărâmul meu era pierdut.
Și eu umblam decapitat.

O sferă mă va fi cerut
Neoglindită – am aflat -
Și nu aveam măcar un scut
S-acopăr numele strigat

Când țărâmul meu era pierdut ...

UITATĂ FI-VA PRECUM TOATE

A mea rochie-ntr-o vreme
Va fi a nimănui, sau poate
Prinsă-ntr-un cuier, de cleme
Uitată fi-va precum toate ...

Nu va ști pe cin' să cheme ...
Sau careva cândva va scoate
A mea rochie-ntr-o vreme
S-o poarte cineva, sau poate ...

Va ști oare ce dileme
Și ce ținea-n captivitate
Acea fată de poeme
Zeită în singurătate

A mea rochie-ntr-o vreme?

ÎNTR-UN ORAȘ MODERN

Visez într-un oraș modern
Cu cimitire-n verticală
Ce mă apasă greu pe stern
Aici respir cum într-o cală.

Nu se trăiește decât tern
Ca într-o lume abisală;
Respir într-un oraș modern
Cu cimitire-n verticală ...

Aici un zid nu e etern
Orice-ntâmplare e banală ...
Numai în sat copacii-și cern
Coroana lor atemporală

Mă sting într-un oraș modern.

PRIVESC LA STAMPE

Privesc și iar privesc la stampe
Un sunet încă mai străbate
Pe sub lumina unei lampe
Un gând din viețile uitate ...

Cu clipa se deschid iar clampe
Spre niște lumi aristocrate
Privesc și iar privesc la stampe ...
Un sunet încă mai străbate.

Ca în luminile de rampe
Lin se animă sub brocate
Erori lăuntrice.cum trampe
Demult uitate, ignorate ...

Privesc și iar privesc la stampe.

O, CÂT DE REPEDE TRECE

O, cât de repede trece
Surâsul acesta subțire,
Vara de-odată în rece
Pasul meu în nicăire ...

Cine și când să se-apece
Spre firul de iarbă, uimire?
O, cât de repede trece
Surâsul acesta subțire!

Clipe uitate, pribege
Pierduta într-o regăsire
Ochi și popas - zodiece -
Și seara din urmă - undire -

O, cât de repede trece!

TOT ALTE MĂRI

Corăbii vechi de nesfârșiri întoarse
Tot alte mări râvnesc să guste
Flămând gravate, mereu arse
Tânjind închipuiri de puste ...

Doar peregrina face o schimbare
Iată, francitorii de-azur
Se-nvârt în strâmbetele tipare
Cu Don Quijoții năruți de pur...

Iar cerșetorii ninsorilor târzii
Îmbracă straietele de sacerdoți
Ducând povara neagră pe tipsii
Și disperări de fluturi în saboți...

O, câtă foame orfanele candori
Pitesc în cifrul demnei ursitori!

REMEMORÂND UN TIMP SURPAT

Și încă îți trimit scrisoare
Rememorând un timp surpat
Mereu cuprins în destrămare
-Un înger parcă ne-a vegheat-

Să fie doar o amânare
A tot ce nu am renegat?
Și încă îți trimit scrisoare
Rememorând un timp surpat

Peste albita distanțare.
Chiar visul ni s-a destrămat?
Va mai trăi o vindecare
Acel sortit a fi damnat?

Eu, vai, îți mai trimit scrisoare...

DOAR ȘERPI CU ȘUIER VENINOS

Vai, petic peste altul cos
Pe un liņoliu ce s-a ros
De-atât purtat, de-atât ponos
Prin timpul veșnic lunecos.

Ca un cuțit tăind în os
Timpul perfid și dușmănos ...
Eu, petic peste altul cos
Pe un liņoliu ce s-a ros ...

Ni-e anotimpul prea ploios
-A fost cândva mai grațios?-
Doar șerpi cu șuier veninos
Ape în calea noastră-au scos

Vai, petic peste altul cos...

RÂND PE RÂND

Și tu gând al meu din gând
Tot mă pierzi, alunecând
Și mă chemi în oarecând
Mai hain și tot flămând ...

Ceas al inimii bătând
Când mai tare, când mai blând;
Dar tu gând al meu din gând
Tot mă pierzi alunecând.

Și mă treieri rând pe rând
De colind lumea-n cuvânt
Mă rechemi, eu vin arzând
Sclava ta, dar până când

Gândule al meu din gând?

ȘI CUM PURTĂM POVARA FIECARE

Zălog rămâne pragul ce desparte
O așteptare și un pas incert
- Întinerit războinicul Laert -
Spre desfrunzirea unui as din carte ...

Va mai rămâne tainic, introvert,
Acel parfum aducător de moarte
Ce lasă-n cerul gurii doar deșert
Și sufletul înțelenit cu noapte.

Ai să revezi cum stau pe loc, precare
Chiar sufletele subțiate-a vis
Și cum purtăm povara fiecare

Erorilor pe care am ucis
Un mugur al iubirii-n așteptare
Trecut prin cercul șapte interzis.

CHEMARE

Lui Dinu, in memoriam

Cum te-ai făcut nevăzut
Precum râul subteran?
Cum te-ai preschimbat în lut
De te chem mereu în van?
Și de ce ți-ai pus un zid
Lacăt ochiului spre cer?
Și cu ce să ți-l deschid
Dacă l-ai umplut cu ger?
Unde-ți este râsul râs
Și iubirile de zeu?
Parcă sunt și parcă nu-s
Într-al jocului careu ...

EU, ZEE, RISIPIND

Demult te-aștept și n-am pus o măsură
La drămuț o lume efemer!
Te-aștept de-un veac și s-a cernut iar ger
Dar n-au murit miresmele pe gură.

Vor dăinui cu stelele-n eter
Doar eu le îmbrăcasem în armură
Tu să le găsești fără fisură
Să nu-ți mai fie sufletul stingher.

Cât timp respir suav precum o floare
Sub cerul meu de rază și mister
Mi-e soră steaua cea necăzătoare,

Eu, zee, risipind ca un bancher
Aceste semne de înnobilare
Dobândă voi primi, de vistier.

GÂND PENTRU PĂRINȚI

Ah! Devin părinții noștri mici
Vorbe-n șoaptă mai îngână ...
Sub mușuroiul de furnici
Deschis e ochiul de fântână.

Străin de-o jariște păgână
Trecutu-i pentru ei nimic
Pios în fața lor abdic
Când urlă viscole sub lună.

O, n-am putere să asist
Și nici nu știu să fiu în stare
Să schimb puțin din valul trist
Ce-l bântuie pe fiecare ...

Privind cum lunecă în ore
Tăcuți, cu trupul strâmtorat,
Clipa începe să-i devore
Mai lacom și nemăsurat.

Pe-altarul alb al suferinții
Doamne, susține-ne părinții!

NU ȘTIU PE CE NUME SĂ TE STRIG

Se-ntoarce-ncet și tainic un trecut
Peste-un prezent ce n-are amintiri
Și tu revii - ca mire nevăzut -
Bătând la geam cu degete subțiri.

Te deslușesc în murmure de stea
Și parcă-n gerul clipei, străveziu
Îmi pare lumea încă tot mai grea
N-ajungi la mine, încă nu te știi

Și nu cunosc prenumele, să-ți strig
Revino, dar, am mărul cel domnesc,
Te mai aștept de dincolo de frig
Cu sufletul întreg să te vestesc.

DACĂ ȘI MÂINILE

Ce-i de făcut, când n-ai suport
Și timpu-n țândări se desface
Izbit de sufletul cel mort
Sau zăvorât sub carapace?

Îi mai poți pune contrafort?
Ce strai de fum să mai îmbrace?
Ce-i de făcut când n-ai suport
Și timpu-n țândări se desface?

Unde să intri, în ce cort
Dacă și mâinile-s sărace?
În ele am știut să port
Doar gesturi tandre și stângace ...

Ce-i de facut, când n-ai suport?

ACEA IUBIRE CU ALDINE

Ce viscol mare, ce prăpăd
Se lasă-n calea mea spre tine
Și obsedant, să nu te văd
Parc-aș trăi printre ruine?

Mă-ntorc în mine să revăd
Acea iubire cu aldine ...
Ce viscol mare, ce prăpăd
Se lasă-n calea mea spre tine?

Peste al trecerilor pod
Doar sufletu-i sub ghilotine ...
Sunt ochiu-n care sunt izvod
Iubiri ce-au vrut să te-nsenine ...

Ce viscol mare, ce prăpăd?

NE-OM CAUTA MAI DUREROS

Ne-om căuta mai dureros
Cu aripi rupte, de-albatros;
Cu pasul greu, anevoios
Pe-un drum în pantă argilos.

Iar timpul ne va fi brumos
Și sufletul prea friguros ...
Ne-om căuta mai dureros
Cu aripi rupte, de-albatros.

Ne-o mai străbate secetos
Acel absint de chiparos;
Iar noi, ca-n ceață, aburos
Pe-un cer în sus, pe-un cer în jos

Ne-om căuta mai dureros ...

ABUR AU RĂMAS ...

Sau gând de tot purificat
Alb adâncit cum un fiord
Te-afunzi în nume nestrigat
Și-aduci și friguri de la Nord ...

Eu te mai strig și iar mă tem
De-atâta dor tulburător...
Iar sub pecețile blestem
Se frânge aripa în zbor.

Și nu știu, abur au rămas
Gândurile nestemate?
Acum te chem fără de glas
Peste golul din cetate ...

S-ADUNI PETALELE SUBȚIRI

Tu iarăși parcă vii la mine
În colbuire de stamine...

Acuma se-mplini un veac
De când strângi stele într-un sac

Să le împarți pe-un fir de viață
Făpturilor de vis și ceață

Ademenite în răspântii
Pe lunecușul alb de pântii ...

Mai porți mirarea sub paftale
Și mândru treci pe sub portale

Unde se scutură duium
Întorșii trandafiri de fum ...

Iar tu te-apleci din năluciri
S-aduni petalele subțiri...

IAR EU, ECOUL

Rememorez în oră ce clară strălucire
Purtai în ochi și-n suflet, și-ntreaga ta simțire
Era o violină cu sunetul rotund
Iar eu, ecoul amplu, doar ție să-ți răspund.

Ne dăruiam iubirii ca fermecați de-un vin
Și-i beam paharul tânăr el rămânând iar plin
Și nu știam de moarte și nu știam de spaimă
Crezându-ne aleșii unei trăiri cu faimă.

Purtam ca nestemate doar inimile noastre
Nălțându-se bogate ca astre printre astre
Și ne-adânceam cu ele - eterice lumini -
Să nu ne știm prin vreme, vicleni și nici străini.

De n-ar fi fost otrava, misteriosul leac,
Am fi trecut alături prin tenebrosul veac!

MI-E SUFLETUL O PRADĂ ...

Mă doare iar lumina ce se pierde
Într-un fundal de negru, să dezmierde ...
Pe cine, mai aproape de tine să mai chemi
Când totul este-n ceața unei ostile vremi ?
Mie însămi, Doamne, mi-e sufletul o pradă
În gheara unui uliu. Nu știu de-o să cadă
Sau înghițit de uliu, neauzit și stins
Va mai zbura cu-acesta când aripa și-a-ntins.

SĂ FIE ÎN IUBIRE IZBĂVIRE?

Trecând prin viață, iată, am aflat
Ce ține omul prins de veșnicie
Și-l face să se simtă mai bogat:
E al iubirii imn de bucurie.

Și numai dragostea-l înalță sfânt
Deasupra lumii neîncăpătoare
Și sufletul, ca-n ape, e răsfrânt
În celălaltul, prins ca-ntr-o vâltoare.

Să fie în iubire izbăvire
Când vine moartea să ne ia lumina?
Dar nu mai știm atunci: a cui e vina

De stăm așa sfioși, ca la o cină?
Când toate se petrec într-o surdină
Ce liniște coboară peste fire?

MIRACOL

Anii mei de piatră prețioasă,
De atâta timp vă port merindă
La arat, la prașilă, la coasă,
Anii mei de zbor și de oglindă!

Vârstă de cutie a Pandorei
Cu enigmele înșiruite
De la Făt-Frumos la focul horei
Și-napoi, la visele tihnite ...

Asudată, sfântă-nvolburare
De cireși, de versuri, de sărut
Însăilând între « de ce » și « oare »
Prima certitudine de lut.

Adânciți în vechile hrisoave
Mai puternic scriu pe mine anii
Jurământul obârșiei grave
Botezat cu Jiu și Transilvanii.

Azi, cărarea dură, românească
Mi s-a strâns întreagă lângă frunte
Parcă hotărâtă să-mi cinstească
Anii dragi ai poalelor de munte.

SONETUL IUBIRII

Se plâng mai toți: iubirea-i o tortură!
Deși ei știu cumplita suferință
Se-aruncă-n valuri, după geamandură
Atrași mereu de apriga dorință.

Cuvinte rare poartă ei în gură
Și-n ceasu-acela sfânt își dau credință
Pentr-o vecie-ntreagă, fără ură
Uitând de neguri și de suferință.

Nu mai gândesc că-i floare efemeră
Că nici mereu nu va să dăinuiască
Parfumul ei de-ar fi și într-o seră ...

Speranța poartă-n sine altă mască
De preoteasă, candidă Veneră,
Și-așa mereu, ea poate să renască.

VIS

Ca-n vis te priveam printr-un geam:
Erai mire la o nuntă barbară
Jucai c-o fată frumoasă adusă din moarte
Rămâneam vrăjită și plângeam
În pervazul acela de ceară
Până când în mine s-a făcut seară
Și mă citeam străină într-o carte
Până când tu te-ai făcut nevăzut
În sănii trase de reni către Nord ...

Agonizând, nuntașii au căzut
Ca într-o mare, peste tainic bord.
Se căznea, timid, să dea târcoale
Castelana camerelor goale
Suspînând pe vechea cicatrice
Unde explodaseră alice ...

EU, TU ...

Cât aş vrea să le-nmulţesc
Clipele de măr domnesc!
Clipele de libelulă
Înflorite peste hulă!

Cât aş vrea să le adun
Dintr-un zbor prea vulturesc,
Din durere, din taifun
Sub sigil împărătesc!

Cât aş vrea să le opresc
Peste lutul omenesc!
Să-nfloresc cu ele-n brâu
Şi tu să mă porţi – pârâu!

SPULBERARE

Anii mei
Sunt trepte de scară
Pe care-au urcat
Or s-au uscat
Muguri de floare.

Florile s-au scuturat
Pe trotuare ...
Ca niște lei, ca niște cenți

Iar peste anii mei
Calcă trecătorii
Indiferenți ...

NOR PESTE APE

Păsări au țipat în mine
Și le-am dat drumul în văzduh
Cu aripi largi, de înălțime.

Păsări au țipat în mine
Și țipătul lor m-a durut ...
Nor peste ape senine ...

Un dor ce n-a găsit răspuns –
Și-a trebuit în alte lumi
Să caute ce s-a ascuns.

Păsările vii mi s-au întors
C-o altă lumină în pene.

BALADĂ SURPATĂ

Treceau pe ulițe bărbați
Purtând neștiutoarele mirese
Îngenuncheate peste neliniștea lor ...
Le apunea privirea
Licăr de flutur
Și totul se rotea în crisalidă.
Cine mai știa atunci
Dacă mirele cu ochii miresei
Sau miresele cu ochii mirelui
Lunecau peste ape
Cum păsările negre.

ÎNTREBARE

Unde să-mi caut nemărginirea?
Aici m-a cerșit clipa
Biciuindu-mă cu statornicie...

Unde să-mi caut frunza
Care mi-a luat zălog
Zborul până la pământ?

Și unde să-mi caut neliniștea
Dacă o umbră m-apasă mereu
Nelăsându-mă niciodată singură?

ȘI NOAPTEA O PRIMEAM

Ce bezmetic dansau umbrele prin sângele meu!
Ochii și-i uitaseră nebuni prin alți copii
Ce frumos mă mai privea și Dumnezeu
Și nu vedea nimic prin dioptrii...

Ce frenetic dansau umbrele prin sângele meu
Și noaptea o primeam măreț cu fanioane
Prin călcâi curgea doar soare plebeu
Pe rodnicii bătute-n piroane...

Ce frenetic dansau umbrele prin sângele meu
Legănată, împăcată, batere de vânt
O undă tremurată-n heleșteu
Doar gândul se mai naște în cuvânt ...

ALESUL ...

Din când în când numărătoarea-ncepe
Atunci, fiecare om e-nsemnat cu un număr.
Din toate, numai numărul unu e alesul
Și-l poartă destinul cu fulgerele multe
Până-n nemurire, până-n nicăieri.

Din toate, numai numărul unu e alesul
Astfel, de-a valma, pân' la infinit
Zoresc cu invidia, cu ura, cu disprețul
La poarta de aur a Marelui Fericit.
O, din toate numai numărul unu este alesul
Și-și poartă stoic nevăzuta cruce
Prin aripa de cer și zgură
Prin sufletul ce-l țintuie mereu
Aceluiași unu.

ȘANSA SUFERINȚEI

S-ar putea să fie târziu
În poem, în proverb,
În memorie:
Îmi voi prelungi viața
Cu șansa suferinței
De-a renunța la tine.

Iartă-mă, străinul meu domn,
Te mai aștept o clipă
Ca altădată,
Numai o clipă,
Dincolo de uitare și somn
Pe unda sonoră
A unui vechi clopot
Din catedrala surpată ...

VINDEREA LUI IONA

Prooroc de renunțare,
De nenoroc, de hazard,
Prooroc Sisif isteț,
Hai, și poartă-n renunțare
Sensul jocului ce-l ard
Și mi-l vinde la alt preț!
Mitul plânge mascarada
Temător și prooroc,
Semn de ducă la parada
Cu capcană la mijloc.
Când revolta, când pedeapsa
De nesigur borangic,
De hingher, Măria Sa
Te purta ca pe-un nimic ...
Și-n cetatea nedistrusă
Altă mască nesupusă
Alt Sisif mai caraghios
Căra soarele din jos,
Alt bufon prin târgul fals
Se prindea mut într-un vals!

COPACUL

Copacul acela
Pe care-mi scrijelisem semnul copilăriei
A fost tăiat ieri
Să fie stâlpul zidăriei
Pentru această casă...
Semnul meu de-atunci
Va fi hotar
Celor ce-au să treacă pragul
Așteptărilor mele de-atunci
Cu aripi amurgite
De-atâtea ne-nțelese dorinți,
De-atâtea poezii umilinți
Mereu sub cruciadele învinse.

N-AM ȘTIUT

Pasăre nebotezată, de lumină și de in
N-am știut că pentru tine aștepta ulciorul plin
Nici că-n firele maramei, rătăcită prin andrele
Putrezea, neluată-n seamă, toată cânepa de stele.

ÎN ARBORELE LUMII

Și iarăși ochii multor amintiri
Regi peste veac de Cumpănă Fecioară
Țesând un semn nuntitelor zidiri
Or un amurg ce poate va să doară
Prin anotimpul cu o altă Ană
Îmbrățișată numai de martiri.

Și iarăși ochii atâtor dorinți
Se-ntorc răniți cărărilor învinse
Prin anotimpul unei ierni fierbinți
Când mai credeam, că-n colivie, prinse
Vin păsările fostei umilinți
În arborele lumii ocrotit de sfinți.

Mă uit prin ochii stinselor iubiri
Un flaut trist mai sângeră-n aripi,
Glonțul de crini, în jocul de satiri
Se vrea o țintă orbilor Oedipi:
Werther n-a existat, să nu te miri!

DE DOR...

La hotarul nostru - ultimul hotar
E un semn de grații, apă și mortar...
Un luceafăr negru stă ascuns avar
Licărind pe fața ultimului zar...

Hai, iubite, vino, poate vom pleca
Intr-o troică veche, galbenă de zori!
Cumpăna Fecioară ne va judeca
Gâdele ne-o plânge ca pe doi feciori.

Ruguri se înalță numai din morminte
Vino să ne pierdem de acest amurg!
Pe aici odată ne-au durut cuvinte
O statuie râde peste vechiul burg ...

Gustul de cucută va zbucni în slavă
Spre o stea rănită veșnic în gâlceavă;
Peste noaptea noastră strig-o cucuvea
De plecări, de moarte, de povestea mea ...

INELUL FĂRĂMAT PE GÂNDURI

Să uit cenușa orelor aprinse
Depusă-n urna pregătită-n piept,
Să strig un drum cărărilor învinse
Să-nvăț silabele cuvântului «Aștept» ...

Să fac din fluier, fagul înapoi,
Să plouă cântecele lângă jir
Să smulg din mine ultimele foi
Umplute cu minciuni cusute-n fir...

Și să te-aduc, statornic, în genunchi
În sala colonadelor străine
Să vezi cum capul, despărțit de trunchi,
Își poartă visul, printre rău și bine ...

În pumnul stâng, rămas acum inert
Să pun inelul fărâmat pe gânduri
În focul dreptului, un arc incert
Întins de lângă mugur pân' la scânduri ...

SONET

Sorb aerul dintr-un imens pocal
Cu buze rămurate de pădure,
Și-ncerc lângă severe piscuri sure
Dinspre vechimi, un tainic ritual ..

Prin lumea lor, merit-au să mă fure
Brazi constelând în straie de coral,
Ascult cum vin psalmodiind pe val
Oltul și Jiul vitregii să-ndure.

Bătrâni, cu barbă sură de rășină
Mă-ncoronează peste plaiul crai,
Țintindu-mă cu ace și lumină ...

Pădurea-ntreagă-mi pare alb alai
De cetină supusă, ce se-nchină
Și mă întreabă: «Unde pleci? Mai stai !»

ACELAȘI TIMP CURGE LA FEL

Vai, întorcând clepsidra, frate,
Același timp curge la fel
Și numai viețile furate
Curg fals prin tainicul inel ...

Nici nu mai știi câte carate
Mai poartă sufletul în el
Și întorcând clepsidra, frate,
Același timp curge la fel ...

În portul sorții fracturate
Te-nvârte tristul carusel ...
Din larguri poposesc fregate
Pe țărmu-acela paralel

Când întorcând clepsidra, frate ...

NEVEROSIMILA TRĂDARE

Pe luntrea surâsului șters
Cădeau narcisi blestemați de Styx,
Murea cochilia afurită de aripi,
Pleoapele trădau o nouă zămislire
La jertfa unui alt ceremonial,
Neliniștea se furișă fără chip
Între mine și nufăr.

Numai tu te desprindeai fără cuvinte
Undă prăbușită peste propria fire,
Până-n departe jocului frânt
De partea cealaltă a luminii.

Numai tu, vândut prin ocheanele timpului
Perfid eclipsai Ecuatorul
Prin somnul întors la celălalt meridian
Unde nu mai știai să apui.

Imaginea intrată cu uimire-n sine
Numea îngăduitul semn.
Necunoscutul, împovărat de-atâta neliniște
Aștepta neverosimila trădare.

MĂ POARTĂ GÂNDUL SPRE CANDORI

Se-aud la geam colindători
Acum, de Sfinte sărbători ...
Mă poartă gândul spre candori
Într-un ținut cu mari ninsori ...

Ce-au mai trecut, amăgitori
Anii aceia uimitori!
Se-aud la geam colindători
Acum, de sfinte sărbători ...

Astăzi și magii-s dezertori ...
Și-acele nopți, la cântători ...
Și gospodarii primitori ...
Dar clopoțeei sunători

Se-aud la geam, colindători.

O UMBRĂ

O umbră mă cerșește-n zale
În haine noi, duminicale
Și-mi poartă zborul în pocale
Să-ntâmpine în altă zare
Necunoscutele Walhalle ...

CER RISIPIT, TEZAUURUL CE ARDE

Părea să fim doi îngeri spre înaltul
Cer al splendorii-n grația divină
Că vom purta în suflete lumină
Și nu vom fi străini unul de altul.

Părea să fim un pom și-o rădăcină
Un trunchi râvnind mereu pe celălaltul
Nălțând coroana cerului cum psaltul
Spre Dumnezeu liturgic se închină ...

Părea să fim nedespărțiți și-n moarte
Când părăsi-vom viața deodată ...
Dar care clipă s-a-ntinat cu mască
Și ne-a numit simțirile deșarte?

Că astăzi bogăția adunată
E prada unui gol care se cascadează.

STOLURI GUREȘE, CUVINTE

Stoluri gureșe – cuvinte
Revărsai asupra mea;
Le voiam așezăminte
Unde mă puteam culca ...

Și erau așa de sfinte
Și credeam că-s viața ta ...
Stoluri gureșe – cuvinte
Revărsai asupra mea.

Și-acum toate sunt morminte
Și tăcerea este grea
Te arăți în noi veșminte ...
Dar sub fard și sub vopsea

Stoluri gureșe – cuvinte ...

AVEA O DE ARGINT BETEALĂ

Voi reveni întotdeauna
Lângă prveliștea natală
Acolo, sora noastră, luna
Avea o de argint beteală...

Visam că ne iubim întruna
Cuprinși - îmi pare - de-o răscoală
Iar plopul ne ținea cununa
În noaptea sacră și regală.

Am să rămân eternitate
Chemării tale-nălțătoare
Și rugă în singurătate.

Două visări se simt aproape
Eu - unică în neuitare -
La tine, ultima, sub pleoape.

ÎN ARDERE DIVINĂ

Dac-aş muri, cândva, de fericire
Sau de un gând prădat de veşniciei,
Ar fi şi o mai dreaptă izbăvire
Fără dureri şi fugă prin pustii...

Eu aş simţi atunci o regăsire
Cu toţi din stirpea mea, în reverii;
Am sta smeriţi sub aspre coviltire
Mereu ai noştri şi mereu copii.

Dar nu mor, Doamne, încă port o vină
De-a cultiva un dor cât veşnicia
Să-l re trăiesc în ardere divină

Eu însămi luminând precum făclia
Şi-acolo să fiu scrisă cu aldină
Marcându-mi peste timp călătoria.

ROSTUL VECHILOR ÎNSEMNE

Veni și clipa cea mai sumbră, iată!
Ce dintre noi te-alese peste rând
Rămâne-va, în noi, tăcutul gând
Ce tot îl amânam pe altă dată.

Ce mult îl simt în gol alunecând
Spre-acel tărâm de lume destrămată!...
Rămân pe țarmu-acesta mai mirată
De hăul ce se-ntinde pe pământ...

Așteaptă-ntregul gândului, pesemne,
Când peste lume fulguie tăceri:
Mai ști-vom rostul vechilor însemne?

Urlă sălbatic timpii efemeri
Smulgându-ne, tăios, vecii solemne
Cenușă-i clipa ca și vorba *ieri*.

AZI ÎNȚELEG

Închipuiam iubirea ca pe-un nimb
Ce-mi aura figura și credeam
Că va fi veșnică și fără schimb
Și voi vedea prin ea ca printr-un geam.

Și flori egale fi-vom în corimb
Și unul altuia mereu balsam
Chiar dincolo de-om fi, pe-același limb
Ne-om regăsi în tainic amalgam.

Astăzi știu și nu îmi e totuna
Că s-a topit încet precum un fum
Și-a rămas intactă doar lacuna
În care-acum se-adună numai scrum...

Ne-a alungat în goana-i furtuna
Sau singuri noi ne-am rătăcit pe drum?

SPRE ZIUĂ, BIDIVIII

Ce sete are viața, ce ispită!
Ne-ademenește-n jocul ei, cum iele...
Deasupra noastră, adumbrind cu stele
Ne face s-o dorim ca pe-o iubită...

Și suntem jucării în recuzită
În teatrul ei de-amar și acadele;
Noi ne-aplecăm, smeriți, cu temenele
Și ea ne-arată fața îndârjită...

E-un joc de-a baba-oarba, e o luptă
În care Nevăzuta ne împarte
Învinși și-nvingători, apoi se-nfruptă

Cum Cronos, hulpav, ce-și devoră fiii:
Și nu-nțeleg, când toate sunt deșarte
Mai călărim, spre ziuă, bidiviii...

PARC-AR REAPRINDE...

Ca-ntr-o pădure rătăcim, iubite,
Ducând cu noi a dragostei povară
Și inima ne bate-n piept, barbară
Cum gândurile încă nerostite...

Chiar nimeni să nu știe de comoară
Când viețile, ca pomii, desfrunzite
Vor sta sub haina vremii fulguite
Dar tot sub diadema princiară?

Și laolaltă vrem să ne rămână
Esența ei de vrajă și splendoare
Urmându-ne și-acolo în țărână
Când amuți-vom fără de merinde
Să nu ne fie frig, să ne dogoare
Cu jarul ei ce parc-ar reaprinde...

POEZIE CU FINAL DESCHIS

Parcă s-a făcut pierdut
Dragul, fratele meu mut.
Poate stă ascuns în stea
Răpit de o zână rea.
Poate s-a ascuns pe lună
Chemat de-o zeiță bună

Unde este, Doamne, dus?
O fi mers pe nor în sus
Către dorul neajuns
Peste timpul nepătruns?

Îl tot caut - nu să-l cert -
Vreau să-l văd și să îl iert...

DINSPRE TRECUTURI

O poezie mută, cu grai închis în sine
Ne poartă prin destine ca peste mări, năierii...
Și-această poezie, ca stea din cer, susține
Orbul destin al nostru spre-un țarm al nicăierii...

O poezie mută venind dinspre trecuturi
E însăși viața noastră, prea prinsă între valuri;
Adesea, însuși trupul ne-a fost rămas sub scuturi
Și-n încleștări - atâtea - ni s-au surpat chiar maluri...

O poezie mută ne leagă în iubire
Semn alb că vom străbate spre țarmul izbăvirii
Ai noștri ști-vor oare de noua noastră fire
Ce-a renăscut la ziuă în zarva omenirii?

FĂPTURI DE CEAȚĂ

Și iarăși parcă vii la mine
Prin vrăfuire de stamine...
Și parcă a trecut un veac
De când cuvintele ne tac...

Le împărțeam, cândva, povață
Unor ființe ca de gheață
Pe lunecușul unor pârții
Cu lupi în treceri la răspântii...

Prea des se scutură acum
Întorșii trandafiri din fum;
De-atâta timp, de-atâta viață,
Noi înșine, făpturi de ceață...

ÎN COLȚ DE RAI

Superb concert de primăvară
-E dirijor chiar Dumnezeu -
În colț de rai, în nimb de țară
Când te-adâncești în tainic eu

În nu știu ce de prima oară
Când te credeai cu-aripi de zeu;
Superb concert de primăvară
E dirijor chiar Dumnezeu.

Acum începe să te doară
Cea risipire de mereu...
Ca flacăra pe o comoară
Trecută prin destinul meu

Superb concert de primăvară...

FREGATE DIN LARGURI

Tot întorcând clepsidra, frate
Același timp curge la fel;
O, numai viețile furate
Curg fals prin tainicul inel!

Nici nu mai ști câte carate
Mai poartă sufletul în el...
Tot întorcând clepsidra, frate
Același timp curge la fel.

În portul sorții singurate
Te-nvârte-același carusel
Din larguri poposesc fregate
Pe țarmu-acela paralel

Când întorcând, clepsidra, frate...

AL FAPTEI MIEZ

Sfârșit de secol trist și gol
- Prea ne apasă nostalgia -
În miezul faptei - un simbol -
Doar noi atingem sihăstria

Unor gândiri ce trec în stol.
Se macină în sine via...
Sfârșit de secol trist și gol
- Prea ne apasă nostalgia...

Oricât am da lumii ocol
Și-am fi prădați de fantezia
Acestui timp - proces pe rol -
Respiră-n suflet bogăția.

Sfârșit de secol trist și gol...

NEOBOSITĂ, COSMICĂ TĂCERE...

Vai, câte nedreptăți de uitat!
Câte imagini de ieri, prizoniere
Rămân în ochiul meu înstelat!
Câte suferințe și drame
-Tunele prea lungi între semeni -
Prezent mereu agitat!

Și câte convenții, asemeni
Timpului nostru prădat...
Lumi diferite, ostile:
Ce obsesii, ce munci și ce zile,
Câte insomnii, câte coșmare,
Ce gând vârtej la intrare...
Singurătate - cu noi mai ales –
Într-un adânc neînțeles
Al clipei care dispare!

Vai, sufletului nostru cel sferic
În existența-i mereu peregrină
Nemărturisită peste himeric

Și, Doamne, câte absențe
Ce de mine m-au înstrăinat
Dincolo de-a noastră vrere
Într-un balans suspendat
Neobosită, cosmică tăcere...

TAINIC TIMP ÎNTORS

În mișcarea unei clipe
Umbrele mai ies din sine
Când va fi să se risipe
Aur din clepsidre pline

Un alt joc să înfiripe
Trecerile noastre line
În mișcarea unei clipe
Umbrele ieșind din sine

Mult închise într-un ghimpe
Fantazări de scrum străine
Surd mocnesc – mări sub nisipe –
Tainic timp întors cu mine

În mișcarea unei clipe...

PRIN CIMITIRELE CEREȘTI

Prin cimitirele cerești
Se-aud tăceri de-odinioară
Și nu mai simți că rătăcești
Într-un târziu apus de seară...

Mai cauți cruci, să deslușești
Vechi oseminte – o comoară –
Prin cimitirele cerești
Se-aud tăceri de-odinioară

Și te întrebi cum de mai ești
S-ascuți cântând – a câta oară? –

Cucul uituc de noi, acești
Dintr-o cernită primăvară

Prin cimitirele cerești...

DOAR STELEI MELE MĂ ÎNCHIN

Doar stelei mele mă închin
Cu plecăciune de nespus
Și beau paharul cu mied plin
Ce îngerul mi l-a adus...

E miedul chiar augustul vin
- Miraj de timp ce n-a apus –
Doar stelei mele mă închin
Cu plecăciune de nespus...

Respir doar aurul divin
Dinspre Olimp și de mai sus
Acolo Grații mă susțin
Mult prea frumos și prea presus

Doar stelei mele mă închin...

ZADARNIC MAI EVOC

Atâta pace-n sufletu-mi boem
Același înger între noi coboară
Umbrită iarăși încă te mai chem
Izbăvitor iubind ca prima oară

Nectarul vechi din cupe sparte-l bem
Decoru-acela-i umbră pe comoară;
Atâta pace-n sufletu-mi boem
Același înger între noi coboară.

Străina clipă timpul ni-l devoră
Dorul apus în stea de peregrin
Înlănțuit cum ielele-ntr-o horă
Se-ntoarce ca un oaspete străin.

Degeaba-n amintiri te mai aștept
Zadarnic mai evoc acordul stins
Tristețea mi-a rămas în piept
Iar peste noi cu despărțiri a nins...

PE UNDE-I RĂTĂCIT PIERDUTUL SOL...

Redă-mi, îți cer, cuvintele-napoi
Să ți le-ntorc pe cele-n staniol
Pe care eu pusesem monopol
Sperând că vom rămâne amândoi...

Pluteam sub cerul cel de stele gol
- Degeaba mai cresc nuferi în noroi -
Redă-mi, îți cer, cuvintele-napoi
Să ți le-ntorc pe cele-n staniol...

Mai stau nedumerită și desfoi

Neînțeleas cum pasărea în zbor
Își caută suratele de soi:
Pe unde-i rătăcit pierdutul sol?

Redă-mi, îți cer, cuvintele-napoi...

PESTE PRAGURI, DOAR ZEIȚA

Ce trist mai sună timpul și hain!
Și-n urma mea doar visul mai rămână
Să bată-n coarda inimii, stăpână
- Sunt zodiile, oare, în declin?

Cumplit mă poartă-n jocul unor zâne
Ce mă așteaptă la al lor festin;
Nu înțeleg pe care drum să vin
- Cad stele risipite în fântână...

Iubirea stinsă – melodie gravă –
Din nou mai sorb din dulcea ei otravă
Mă tot cuprinde în a ei chemare

Un vas pierdut – fantomă pe o Mare –
La țărnișe ruine-s toate, le șoptesc *adio!*
Sunt peste praguri doar zeița Clio

FINAL DE POEM

Amar de-acum ne este vechi paharul
- Cândva în el se delecta nectarul -
Și cineva trecutul ni-l devoră
Clipă de clipă, fiară carnivoră...
Noi, rătăcind pe-o insulă bolnavă
Zeu păgubos mai ridicăm în slavă.

STAMPĂ-N DECLIN

Ascultă cum mor
Vieți în fior!
Uite-un cocor
Pică din zbor
Pe un pământ
Apăsător!
Timp carnivor
Laș cerșetor
Lasă în urmă
Ucisa turmă...
Sub ce păstor
Pot să cobor
Când toate mor
Asurzitor
Sub cer cu nor?

PE-ATÂTEA CĂI ÎNVOLBURATE

Fiului meu, Octav

Pe lumea asta să lași semn
Ca o lumină ce străbate
Și taie cercuri într-un lemn
Atât cât viața-n el se zbate!

Un crez să ai și să fii demn
- Tulpinile nu sunt curbate –
Pe lumea asta să lași semn
Ca o lumină ce străbate...

Din suferință crești îndemn
Oricât vin mările-agitate;
Lupta ți-a fost deplin însemn
Pe-atâtea căi involburate

Pe lumea asta să lași semn!

OSÂNDITUL ÎȘI TRECE

Eu simt cum povara somnului suie
Sufletului meu refuzându-i înaltul;
Din oră mai rup ca dintr-o gutuie
Dăruită mie de timpul, tot altul...

Și mai visez la iubirea ce nu e
Decât acea umbră tăiată-n bazaltul...
Eu simt cum povara somnului suie
Sufletului meu refuzându-i înaltul.

Cu palmele sângerânde în cuie
Osânditul își trece peste negură saltul;
Urmașii nu-i vor ciopli o statuie
Oștirile urii porni-vor asaltul...

Eu simt cum povara somnului suie...

ȘI MĂ-NTORC

Fără pânze mai încerc
Să trec barca în mișcare
Ea se-nvârte într-un cerc
Parcă prins de o trădare.

Spinul fără de prihană
Încă strigă Dioscuri;
S-a strâns aripa dușmană
Dinspre ochii cei obscuri.

Bate-un viscol vertical,
Păsările nu mai dorm,
Pe-un tărâm tot abisal
Somnu-n veghe mi-l transform.

Mai aștept pedepsitor
Vechiul dor – nu otrăvit –
Și mă-ntorc lâng-un izvor
Ca o zee într-un mit.

BACOVIANĂ

Mă arde-o rană
Contemporană
Spaimă începută
Și nemaștiută.
Și dintr-o parte
Susură moarte.
Ea vine curgând
Prin sânge pulsând
Și-al meu înțeles
Se tânguie-ades.
Creanga mea verde
Norul mi-o pierde.
Trăim, mai trăim
Crucea heruvim
E veacu-ngrozit
De ceață cernit
În sfera de foc
Nu avem un loc.
Tristul iarmaroc
Provoacă la joc
Cu pierdere-n carte

Spre morile sparte.
Valul încă bate
Tăcere-n cetate.
Și totuși Cuvântul
Mă strigă, Preasfântul!
Dincolo de-o rană
Contemporană...

PSEUDOBALADĂ

Mai turnați-mi în pahare
Limpezimi crepusculare!
Mi s-au dus pe spânzurate
Viețile-mi, la jumătate...
Prin surâsul Giocondei
Ars-au râurile frondei
Și-am crezut că este vis
Când pe moarte eu am scris
Cu majuscule carate
Că la mine nu străbate.
Dar în ceștile de ceai
Lăsa veșnic putregai
Dulce-amar sau gust de lut
Din uitatul început...
Mai turnați-mi peste vis
Răzvrătirea lui Narcis!
Mai turnați-mi peste moarte
Lacrima din ciuturi sparte!
Poate cad în somnul clar
Ce mă cheamă tot avar
Când sub scutul putrezit
Moartea-i limpeziș albit...

ÎNCĂ STRIGĂ...

Încă strigă soarta mea
Dincolo, după perdea;
A îmbătrânit și ea...
O privesc cum e chircită
- Ea îmi pare tâlhărită -
Parcă geme de urât
Parcă ochiul mohorât
Greu de-atâta adâncit
Cade-n el tot mai umbrit...

O privesc și mi-este milă
- Are vârsta cea nubilă -
Dar nu vine nici un mire
S-o boteze cu iubire...

Oare ochiul meu deschis
E-nșelat de-al ei abis?
Și-n pupila ei oglindă
Trece viața-mi suferindă...
Doamne, cum să mă cuprindă?

SUNT MIREASA SINGUREI IUBIRI

Statornic te mai cred în amintiri
Și martor sunt la cum se prăbușește
Castelul alb zidit de noi firește
Și eu gășind în urma-i amăgiri.

Prin viscolul vuind se mai ivește
Făptura ta – doresc să nu te miri –
Eu sunt mireasa singurei iubiri
Pulsând în visul meu dumnezeiește.

Clipa rămasă seamănă arsură
Lângă potopul spuselor cuvinte
Un gol în față fără de veșminte

Și-astfel fiind, iubite, ține minte:
Doar inima pe toate le îndură!
Rugul ce-a fost se-mprejmuie cu ură...

UISEZ PĂDURI

Uisez păduri în care să m-afund
Ca-ntr-o iubire mare, de jertfire
Să pot uita de mine și de fire
Să pot dormi în liniște, profund...

Și să mă pierd total ca-ntr-o neștire
S-ajung cumva la soare, pe un prund...
Uisez păduri în care să m-afund
Ca-ntr-o iubire mare, de jertfire...

Să nu mai am de cine să m-ascund
Să pot să fiu în voie împlinire
Să nu mai mi se pară nălucire
Chiar gândul meu de pace și rotund.

Uisez păduri în care să m-afund...

SĂ TE ȘTIU

Taie-mă cu sorți și prag
Până-n albul lumii vag!
Și doinește-mă cu jale
Până mă destram sub zale
În fâșii de roșu pur
Să te știi iarăși contur!

O, SOMN IZBĂVITOR...

O, somn izbăvitor, mă ține
Ca pe-o iubită-n blândul tău culcuș
Și învelește-n museline
Aripa mea – osândă-n pescăruș!...

Să dorm în cânt de violine
Și-un înger să mă mângâie ghiduș...
O, somn izbăvitor, mă ține
Ca pe-o iubită-n blândul tău culcuș!

Și alintări de mâini blajine
Și dulci tăceri căzute ca din pluș
Cum un polen peste stamine
Să fiu vioară sub al tău arcuș

O, somn izbăvitor, mă ține

O, DE-AS PUTEA SA-NNEC IN VIN...

D-lui Constantin Bucescu

O, de-as putea sa-nnec in vin
Povara duhului din mine
- Stapan ce vrea sa ma domine -
Iar ceasul mortii sa-l previn!

Numai de vorba cu-al meu sine
Sa stau, da, sa mai stau putin!
O, de-as putea sa-nnec in vin
Povara duhului din mine!

Si clipei mele sa ma-nchin
Cum pasarea in zboruri line
Pe-un cer albastru, cristalin
Visand Campiile Eline...

O, de-as putea sa-nnec in vin!

